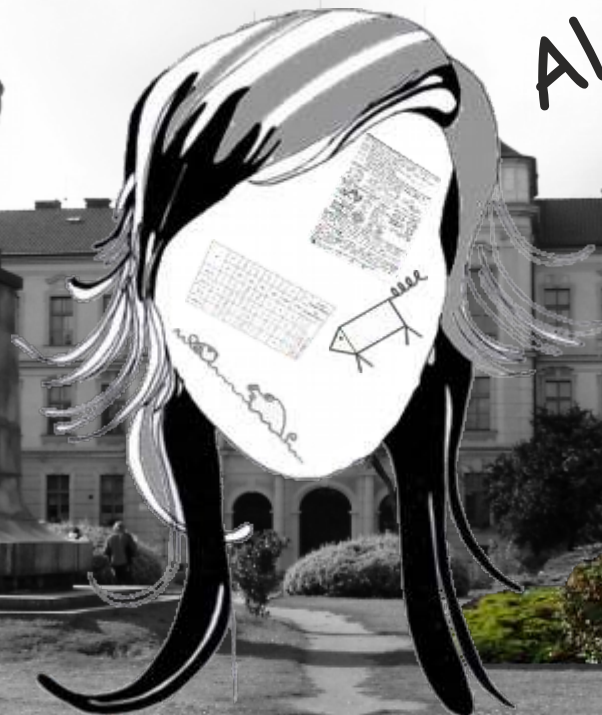

ALMANACH

2010

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi
a studentů partnerského Gymnázia Pezinok

Čekání

Filip Machač, 2.A

Donořen v hluboké dumání
čekám na zázračné svítání.
Čekám na první svit sluneční,
jenž sejme šerý stav smuteční.

Tak trávím celou noc čekáním
v mukách, co spustí se klekáním.
Ve stavu bdělém tak trávím noc.
Nikdo mi nepřijde na pomoc.

Ostatně, jak také pomoci
tomu, co topí se v bezmoci,
co světu ukázal záda.
Těžko říct, zda pomoc žádá.

Donořen v hluboké dumání
úspěšně dočkal se svítání.
Chystá se k údělu těžkému:
vrátit se k životu běžnému.

Topolů listí

Filip Machač, 2.A

Listoví z topolů šustí mi v uchu,
když nocí procházím.
Ač tento tichý zvuk lahodí uchu,
strachy se potácím.

Takto to vypadá, když různé myšlenky
hlava má čistí.
Tohle mě napadá, když v dáli zaslechnu
topolů listí.

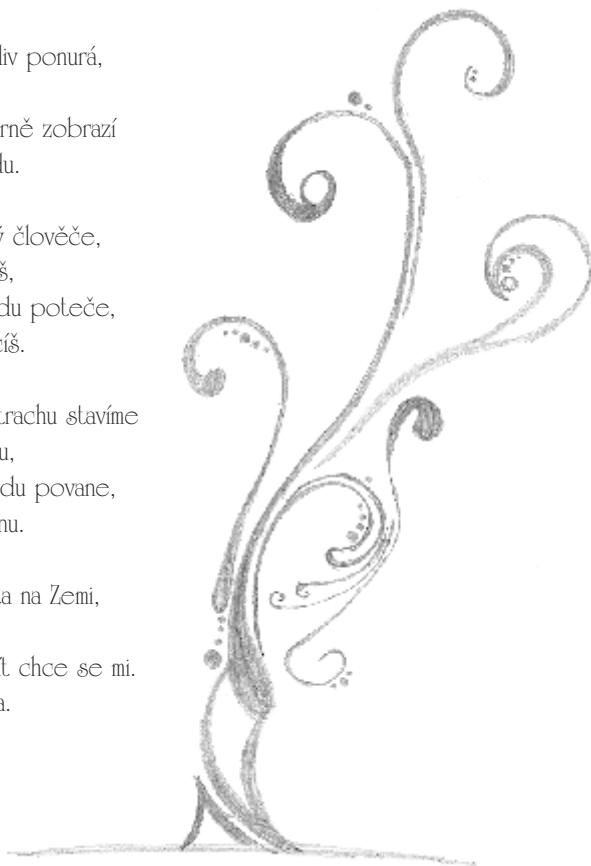
Člověk, když kráčívá pohroužen v myšlenkách,
hlavu si čistí.
V takovém stavu už dokáže budít strach
i pouhé listí.

Půlnoční příroda, jakkoliv ponurá,
dodává klidu.
Štrašlivou temnotou mistrně zobrazí
pozemskou bídu.

O, jak jsi titěrný, ubohý člověče,
jenž zemí kráčíš,
oproti řece, jež v poklidu poteče,
když ty se ztrácíš.

O, jak jsme malí, když ze strachu stavíme
pekelnou bránu,
oproti větru, jenž v poklidu povane,
až budem' v pánu.

Ona je pravý bůh života na Zemi,
zánik i spása.
Co je mi do Marsu, tady žít chce se mi.
V Zemi je krása.

Život (metamorphoses)

Filip Machač, 2.A

Když dítě se narodí,
milé a hravé je.
Špokojené se zdá, když má co pít.
Je jako poupátko
pučící na jaře,
i u nich patrná je radost žít.

Mládě pak dospěje,
nabere nových sil,
jako když ovoce v létě chce zrát.
Štatečnost, zdravý duch,
i láska se dostaví.
Vždyť za lásku člověk je schopen se rvát.

Každý se umoudří,
nehledě, jaký byl.
Života podzim je zralost a klid.
Když listí opadá,
zůstane zdravý duch.
Co víc od života lze přece chtít.

Na sklonku etapy
nazvané životem
musíš se připravit a pak jít spát.
Jako když v prosinci
loučí se starý rok,
odcházíš ze světa, kterýs měl rád.

Špatná Alenka (Kačenka)

Kateřina Syrová, 2.C

v Říši divů

Ležím v rozkvetlé louce. Tráva mě šimrá mezi prsty a já si to ráda nechám líbit. Nedaleko je i starý mlýn, který byl na pohon malé říčky, jež je pár metrů od mých nohou. Nikde nikdo, jen ptáci občas zapějí z lesa, který je všude kolem. „Dobrá zažívání“ řekl kdosi za mnou. Lekla jsem se. Trhnutím jsem se zvedla a hledala majitele hlasu. Nikde nikdo. „Asi halucinace“, řekla jsem si. „Ne, ne... Já jsem tu...“ řekl hlas, který se rozplýval ve větru. „Nemáme čas... Nestihneme mé nenarozeniny...“ „Cože? Kdo jsi?! A co jsou nenarozeniny?“ „Špatně... Jsou to nenarozeniny.“ Hlas zdůraznil odmlku na ne-narozeninách, ale neobjevil se. „Tak naposledy, kdo jsi?!“ „Šklíba“ řekl hlas, a zároveň se objevil kočičí ocas. Mávl s ním a objevil se celý. Byl to šedivý kocour, samozřejmě létal ve vzduchu, s jasně modrými očima. „Tak pojd’...“ řekl a mávnutím ocasu se pode mnou objevila velká díra.

Za hlasitého jekotu jsem letěla do Podzemí. Okolo byl nábytek. Byl zázrak, že jsem do ničeho nenabourala. Nakonec jsem dopadla na strop nějaké místnosti. Dvě vteřinky jsem tu seděla, a pak jsem spadla. „Tak tady to znáš, do toho“ řekl Šklíba.

„Počkej.. Neznám.“
„Znáš“
„Neznám.“
„Znáš, Alenko!“
„Což e? J a k á Alenka?“
„Ty nejsi Alenka?“
„Ne!“
„Aha, tak ahoj!“
„Počkej!“ Křičela jsem, ale Šklíba se jen usmál a mávl ocasem. Vzbudila jsem se na louce. „To byl divný sen.“ Šklíba se za mnou jen potichounku smál, a pak mávnutím ocasu zmizel...@

Človek, ktorého si vážim

Jazmína Piktarová, 6.A, Gymnázium Pezinok

Človek, ktorého si najväčšmi vážim, je moja mama. Poznám ju najdlhšie a najlepšie. Nikdy by som ju nevymenila. Takže si ju aj veľmi vážim.

Keby ste ju chceli v dave spoznať, zbadáte jej charakteristickým dlhším nos, ktorý som po nej zdedila, bohužiaľ, aj ja. Má tiež čokoládovohnedé oči a krátke kučeravé vlasy medenej farby. Najvýraznejší je však jej úsmev a smiech. Ten je počuť „až na míle ďaleko“.

Je veľmi veselá. Keď sa dostane do spoločnosti s priateľmi, neustále sa smeje a dokáže sa dobre zabaviť. Tiež veľa rozpráva. Niekedy by som povedala, že až príliš veľa. Ale určite má svoju mieru a vie, kedy prestať.

Moja mama Katarína sa však nie vždy usmieva. V jej živote prichádzajú aj také chvíle, keď musí riešiť niečo vážne. Vtedy úsmev z tváre zmizne a ona s ochotou každému rada pomôže. Pomáha riešiť problémy a trápenia iných – je obetavá. A keď sama potrebuje s niečím poradiť, obráti sa na mňa a moju sestru. Veľmi si vážim, že nám to dôveruje.

Mama dokáže byť veľmi výbušná a dynamická. To asi pochytila zo svojho zamestnania. Je bábkoherečkou, takže aj doma má občas sklony „hrať divadlo“. Jednou z jej vlastností, ktorú u nás doma nikto nemá v láske, je prehaňanie. Robí z komára somára. Začína to pri maličkostiach. Napríklad, keď varí, z kuchyne sa zrazu ozve obrovské a nešťastné zhíknutie. Všetci tam bežíme so strachom v očiach, čo sa jej stalo. A ona: „Spadla mi vidlička!“

Toto jej zveličovanie a vymýšľanie veľmi často prerastá do obrovskej fantázie, ktorá jej teda vôbec nechýba. Mamina je nesmierne kreatívna, má vela nových nápadov a dokáže si všeličo domyslieť. To je plusom pri jej práci. Zabáva deti aj dospelých a darí sa jej to. Má rada deti a ony majú rady ju. A to je veľmi dôležité.

Na prvý pohľad by sa dalo povedať, že je veľmi energická, čo je aj pravda. No vo vnútri sa skrýva aj citlivý človek. Veľmi zraniteľný. U ňej sa to však všetko tak rovnako vyvažuje.

No viem jedno. Je to skvelý človek, ktorého si nadovšetko vážim. Je mojou najlepšou kamarátkou, dôverníčkou a hlavne mamou. Rozhodne raz chcem byť takou mamou, akou je ona mne.

Ty a Já

Jana Marková, 4.C

Patříme k sobě
Ty a Já

Vždy jsi mi říkal jak různé věci chápat
a já ti věřila.

Vždy jsi mi radil jak udělat jeden krok do neznáma
a nezaváhat při tom.

Jednala jsem podle tebe,
protože jsem se ti chtěla vyrovnat.

Poslouchala jsem tě,
protože život bez tebe jsem si nedovedla představit.

A pak

Chtěla jsem se tě zbavit
ublížils mi.

Zjistila jsem, že nejsi to, za co se vydáváš.
Nejsi můj rádce, natož kamarád!

Všechno jsi zkazil tou svou reklamou
na hedendšoudrs.

Ty nejsi můj Daimón.
Jsi jen ulhanej tranzistorák!

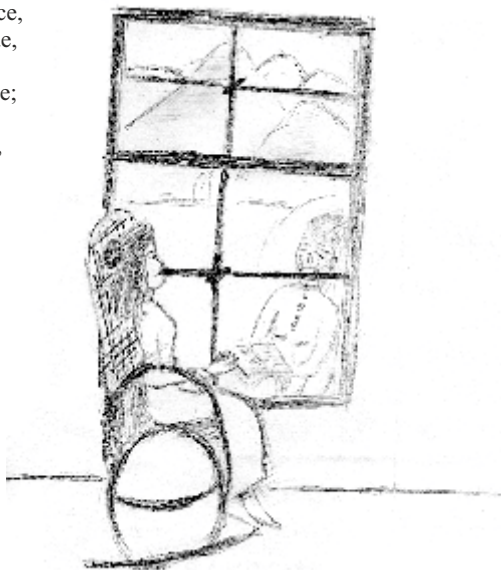
When You Are Old

W. B. Yeats

When you are old and grey nad full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim Soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

W. B. Yeats

Až budeš stará

Trejtনারová Adéla, 2.A

Až budeš stará, šedivá a znavená dřímat u ohně,
polož knihu do klína a pomalu čti a sni o křehkém pohledu,
jejž kdysi měly tvé oči a o jejich temných stínech.

O tom, jak mnozí milovali tvé projevy laskavosti
a milovali tvou krásu láskou falešnou či pravou,
jen jeden však miloval tvou duši poutnickou
a miloval tvůj žal v tvé chátrající tváři.

Pak se sehneš k rozžhaveným mřížím a postesčneš si,
kam poděla se tvoje láska, odebrala se někam do horských výšin
a skryla svou tvář v davu hvězd.

Až zestárneš

W. B. Yeats

Filip Machač, 2.A

Až zestárneš, tvá hlava zšedne, stále budeš chtít jen spát,
až klimbat budeš u ohně, pak knihu tuto vezmi,
čti a ve snu uvidíš tvých očí pohled něžný,
jejich stíny syté, tmavé, jež nejeden měl kdysi rád.

Kolik bylo těch, co prahli jenom po tvé kráse
a falešně pak přísahali, jak jim srdce buší,
jen jeden však byl očarován tvou poutnickou duší
a zbožňoval ten zármutek přibývajících vrásek.

Láska ale prolezla tou lesklou bílou mříží,
potom smutně šumějíc bůhví kam ti odplula.
Snad za daleká, dávnověká, zlá pohoří strnulá,
zakryla tvář muže, jenž cestu ti zkrátil.

Až zestárneš

W. B. Yeats

Denisa Folprechtová, 2.C

Když zestárneš, zešediví ti vlasy a jsi unavená
a podřimuješ u ohně, vezmi si tuto knihu
a pomalu čti a sni o něžném pohledu a hlubokém stínu,
který kdysi měly tvé oči.

Kolik jich milovalo chvilky tvé přízně
a milovalo krásu tvou láskou skutečnou či falešnou,
ale jeden miloval duši poutníka v tobě
a miloval i tvou měnící se tvář utrápenou.

A ohýbajíc se u žhnoucích mříží,
šeptala jsi trochu smutně, jak láska utekla
a odkráčela za hory, prošla spoustou cest
a schovala svou tvář mezi kupu hvězd.

Příběh z fotografie

Miroslav Lhořan, 8.0

Asi před dvěma měsíci jsem na návštěvě u mých prarodičů náhodou narazil na jejich svatební fotografii. Je to klasická fotografie, jakých jste již určitě pár viděli. Děda vpravo, v obleku a patrně také v dobrém rozmaru, nalevo ve svatebních šatech a s olbřímí kyticí sedí babička na jakési židli, která přes bohatě zdobené šaty není vidět. Babička nějakým focením není vůbec nadšená, takže na jejím přirozeně důstojném výrazu je přece jen vidět stín „vděčnosti“ těm, kteří je k fotografovi poslali. Řekli byste si, že to je jen obyčejná svatební fotografie. Možná je. Obyčejná však není událost, která se stala v průběhu vzniku této fotografie a jejíž následky přetrvaly až do dnešních dnů.

Nyní se přeneseme do léta roku 1963. Svatební průvod právě opouští Národní výbor v Ledči nad Sázavou. V tomto okamžiku dnes již neznámý dobrodinec přichází s návrhem – aby novomanželé měli pořádnou památku, musí se dát vyfotografovat, Proto se naše skupina neodebrala k přistaveným automobilům, ale přes Husovo náměstí zamířila k mostu a dále přes řeku k ateliéru místního fotografa. Ateliér však sestával pouze z temné komory a jedné jen o málo větší místnosti. Proto v jeho útrobach zmizel pouze nově sezdaný pár a zbylý početný doprovod čekal na ulici. Právě ve chvíli, kdy babička byla aranžována na stoličku a děda si připíjel s mistrem fotografem, se na mostě objevil nákladní automobil značky Praga.

Jak se tento přibližoval, rozjaření svatebčané zjistili, že na jeho korbě spočívá náklad vodních melounů. Již se nedozvíme, či to byl vlastně nápad, ale několik mužů vstoupilo do vozovky a nákladník byl donucen zastavit. Překvapený řidič se nezmohl na jakýkoliv odpor a v krátké chvíli bylo již několik lidí na korbě a jali se nakupovat. Dědův bratr Milda, který platil za velkého siláka, posloužil jako váha a další strýc vybaven blokem a tužkou nahradil pokladnu. „Pět celých osmdesát jedna“ generoval Mildův mozek náhodná čísla a pokladna s větší či menší odchylkou převáděla hmotnost na koruny československé. Mezitím se z domu vynořili děda s babičkou, kteří také neodolali a výhodně nakoupili. Zkoprněnému řidiči pak byly předány peníze, popřála se šťastná cesta, náklad byl naložen do vozidel a kolona odjela do bydlíště novomanželů, kterým byla ves zvaná Sačany.

Sáčany jsou osada asi osm kilometrů od Ledče nad Sázavou. Tvoří ji čtyři domy, kostel, hřbitov a proslavila se tím, že byla vypálena Janem Žižkou. Kromě gotického kostela je jedinou zdejší pamětihodností osamělý balvan, který se od nepaměti nazývá Boubalík a v našem příběhu není vůbec důležitý.

Jakmile se svatební karavana rozmístila po poli u domu novomanželů, propukla všeobecná zábava spojená hlavně s konzumací alkoholu, masa a výhodně nakoupených melounů. Veselí trvalo až do druhého dne, potom začali hosté postupně mizet a v podvečer byli pryč úplně. Nejlepší by bylo říci, že po nich nezbylo ani památky, žel nebylo tomu tak. Na pozemku zůstalo několik desítek melounů vodních, které pozbyly své majitele. Vzorná hospodyňka je samozřejmě nenechala napospas a mužská část domácnosti byla pověřena přemístit je do domu. Zde na nich v průběhu následujícího dne hodovalo nejprve lidské osazenstvo a poté dobytek. Krávy, králíci, slepice a dokonce ani kozy však nezasadili zásobám ovoce rozhodující úder. Proto bylo zbývajících zhruba dvacet melounů rozbito a vyexpedováno na hnůj. Od těch časů byl tedy meloun v Sačanech nevídaným hostem a můj otec se s existencí těchto plodů seznámil až na střední škole.

Dnes je situace již jiná. Babička svůj odpor k melounům překonala a jednou za dva tři roky ráda ochutná. Dědeček však zapomíná nerad a tak meloun stále nesmí překročit práh domu.

Komu dáte přednost, bude to počítač nebo váš kamarád?

Nguyen Hai Hong Ly Lenka, 2.O

„Mamko, vezmu Samsíka za Evčou a její Borčou.“ „Dobře, užijte si to,“ odpovídá mamka. Beru klíče a jdu. Na Štěpánku to trvá jen pár minut a já přemýšlím, co bychom mohli dělat. Nechávám se vést Samsonem. Jsme tady, Evča už mává, Borynka se Samsonem už vrtí ocasem jako tachometr, který pořád mění rychlost. Dojdeme až k nim. Najednou se objeví nějací psi a všichni na sebe začnou nepřátelsky štěkat: „Haf, haf, grrrrr, haf!!!“ Celé je to takové zvláštní, jako by mi to štěkání něco připomnělo. Z ničeho nic jsem si na to vzpomněla..

Vybavuji si to úplně jasně, jako by se to stalo dneska. Přihodilo se to na Štědrý den. Už nastal večer a mamka s tátou připravovali kapra. Já a sestra jsme prostíraly sváteční stůl. Po večeři jsme vešli do obývacího pokoje a já jsem cítila tu vánoční atmosféru, byla skoro hmatatelná. Moje oči hned směřovaly k velké krabici zabalené do papíru se sněhuláky a ovázané širokou stříbrnou mašlí s mou jmenovkou. Vrhla jsem se ke stromečku a hned jsem ji rozbalila. Ležel tam krásný notebook. „Panebože, vždyť je to notebook, dík, dík, dík!!!“ vykřikla jsem radostí. Byla jsem velmi šťastná a zbytek zimních prázdnin jsem strávila u svého nového dárku. Nemohla jsem se od něj vůbec odtrhnout. S rodiči jsme vyrazili na hory a já byla ráda, že si ho můžu vzít s sebou. Dokonce jsem skoro vůbec nelyžovala, pořád jsem zkoumala svůj překrásný laptop.

Návrat z prázdnin byl krutý. Začala škola, hodiny se vleky jak šneci po silnici. A já? Pořád jsem myslela na svého „miláška“. Při odpoledce jsme šli skoro celá třída do klubovny, abychom si vyprávěli své zážitky. Jenže já jsem nevnímala svět kolem sebe. Začala jsem si psát úkoly, a to všechno jen proto, abych mohla hned, jak přijdu domů, jít na počítač. „Lenko, a co si dělala ty?“ „C, coo? Já? No byla jsem na horách a nechte mě už konečně dopsat ty úkoly!“ Zbytek školy se vláčel k nevydržení.

Po škole jsem hned pádila domů a už jsem byla na PC. Hrála jsem hry. Za chvíli mi zapíjala zpráva na ICQ „Ahoj, nechces v sobotu do kina? Estli jo, tak je od 14:30“ „Jo, puđu.“ Ani jsem si neuvědomovala, že čas u počítače letí jak s větrem o závod, a rázem byla sobota. „Pif, paf, dělej, běž, makej, makej, makej!!!“ Z ničeho nic mi zazvonil telefon. Evča! Ježíš, co jí řeknu, vždyť jsem zapomněla na to kino a je 16:00!! „Ahoj Evko, sorry, že jsem nepřišla, pomáhala jsem mamce na zahradě, fakt sorry. Tak čau!“ vychrlila jsem ze sebe. Evka nestihla ani nic říct, protože jsem hned zavěsila. „Makej, makej, přeskoč střel, jooooo další level!“ začala jsem znovu hulákat.

V pondělí mě holky pozvaly do Bondy. „Promiň, musím do Prahy.“ Další týden se mě zeptaly, jestli by se nemohly se mnou přijít učit.? „Sorry, nebudu doma,“ odpověděla jsem. Chodilo to tak den za dnem, holky se mě pak už ani neptaly, protože věděly, že je odmítnu. A to všechno jenom kvůli počítači.

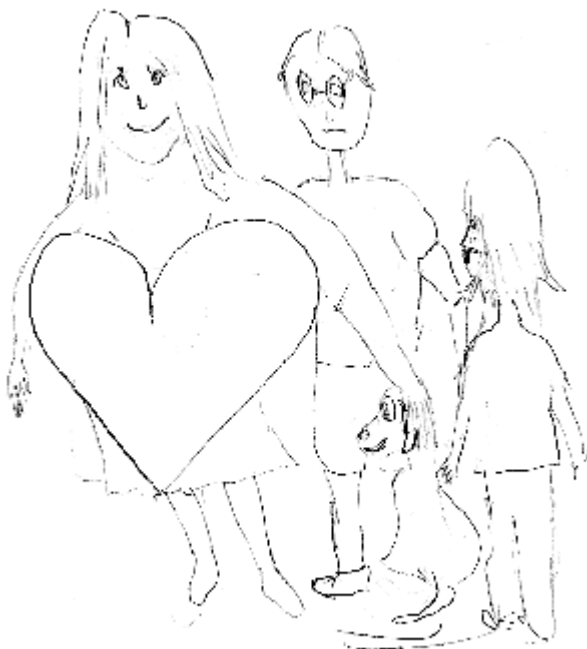
Ve škole se mi razantně zhoršil prospěch, nechodila jsem ven a nesportovala. Pořád jsem byla jen na notebooku. Jedla jsem samé brambůrky, chipsy, hranolky a vše nezdravé, a tak jsem pěkně ztloustla.

Po několika týdnech si rodiče všimli mého horšího průměru i stravování. Zdálo se jim divné, že nechodím ven, nemluví o kamarádech a jsem pořád zavřená v pokoji.

A pak to přišlo! „Lenko, takhle to dál nejde! Ten počítač musí z domu!“ „Ne, prosím,“ ale nebylo mi to nic platné. Najednou jsem nevěděla, co dělat. Chtěla jsem znovu do party, ale holky mi nechtěly odpustit, že jsem jim tak lhala. Ze začátku jsem to hodně obřečela, ale snažila jsem se vzhopit. A pak mi to došlo. Taková blbost vzdát se své party kvůli nějakému přístroji. A tak jsem se začala znovu učit, abych překonala svůj smutek. A rodiče? Zachovali se úplně úžasně a pořídili mi toho nejkrásnějšího voříška jménem Samson. Byl opravdu přítulný a velmi živý, přesto mi pořád něco chybělo.

Za půl roku už jsem to nemohla vydržet. Vzala jsem Samsíka a vydala se na Štěpánku. Cestou jsem zazvonila na Evu: „Ahoj Evčo, chtěla bych ti všechno vysvětlit. Nechceš vzít Borinku na procházku?“ Evka chvilku váhala, ale pak vzala Borču a vyrazili jsme. Po cestě jsem jí všechno řekla. „Lenko, a proč si na tom počítači byla tak závislá?“ „Copak já vím,“ usmála jsem se smutně.

„Haf, haf, grrrr, haf ...“ „Lenko, co s tebou je, co se stalo, si v pohodě?“ slyšela jsem z veliké dálky. Byla to Evka, která se mnou třásla. „Jo, jo, nic mi není, sem v pohodě. Já jen...pamatuješ si co se stalo před rokem?“ „Jasně, to neřeš, to máš jedno, co bylo bylo. Hlavně, že sme zase spolu. Jo a zejtra máme sraz s holkama. Co ty na to? ...“

Švejkování (fejeton)

Tomáš Zimmerhagl, 6.O

Švejkování? Co to je? V životě jsem to slovo neslyšel, natož abych to slovo někdy použil.

V takovém případě přichází na řadu studnice vědění. Takovou studnici vědění může být ledaco. V první řadě asi naši rodiče, popřípadě prarodiče. Pokud však není ani jedna z těchto studnic právě přítomna, přichází na řadu prameny hmotné, a to Všeobecná encyklopedie Diderot v osmi svazcích, sedmý díl ř – š, která byla vydána v Praze roku 1999. Nutno dodat, že návrh vazby a grafickou úpravu vstupních stran provedl Pavel Hrach. Tedy tado studnice vědění se mi po návštěvě domácí knihovny jevila jako nejvhodnější.

Švejda Jiří, narozen 29.8.1949 v Humpolci mlynářce Anně Švejdové a panu továrníkovi Ing. Josefu Antonínovi Švejdovi, český prozaik a správce hal. Švejnar Jan, narozen 2.10.1952 v Jablonci nad Nisou, český ekonom, ... Zdá se, že po švejkování ani památky. No jéžiš, nevdá! Dle nepřítomnosti tohoto slovíčka v osmidílné čtyřtisícistránkové encyklopedii se 105 hesly soudím, že to bude slovo nespisovné, nebo bude řazeno k archaismům.

To byste nevěřili, kolik archaismů se stále ještě v dnešní době využívá. Především penzisté a jim podobní občané si jimi občas rádi zkrátí dlouhou chvíli a zpestří jinak nudný den. V jedné cizojazyčné publikaci jsem se dočetl, že v České republice a obzvláště pak na jihu Polska je takových občanů velmi, velmi mnoho.

Co kdyby to byl historismus? Pak by nemělo smysl dále pátrat. To snad raději předem vyloučím. Konec spekulací, jdu se podívat do slovníku. Hledám, hledám a ...nic. Vypadá to, že naše rodina nic takového, co by se zabývalo sáhodlouhým výčtem nezajímavých archaismů, nevlastní. To je strašné!

A tak povzbuzen dosavadními neúspěchy sedám k počítači a hodinu civím. Civím, protože čekám, než se zapne. Tak hodinu ne, ale jednou jsem mu to měřil a než se uvedl do provozuschopného režimu, tak mu to trvalo 7 minut a 31 vteřin *. Hrůza!

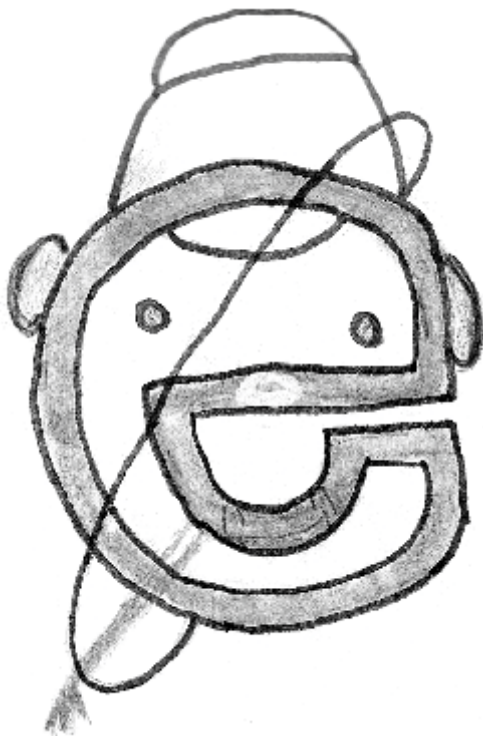
Když jsem se konečně proklikal až k internetu, zjistil jsem, že vyžaduje aktualizaci, na kterou teď ale opravdu není čas. Nevadí, na mě si ta kovová potvora hned tak nepřijde, mám ještě jiný prohlížeč. Vida, už to jede. Zadáám tedy klíčové slovo a ... (Ty tři tečky jsou 6 setin sekundy. Tak dlouho jsem musel čekat a tak dlouhé bylo napětí.) 4 870 výsledků! To je úžasné. Famózní!

* S přihlédnutím k odchylce už setiny neuvádím.

Švejkuji i opice. Vše nejlepší v roce 2009 aneb konec švejkování. Evropské švejkování... Zdá se, že ani masmédiu číslo 1 mi nepomůže. Tak zkusím zapojit vlastní hlavu.

Slovo švejkovní by mohlo z etymologického hlediska čistě teoreticky souviset s hlavním hrdinou Haškova románu o vojáku Švejkovi. On byl sympatický chlapík, a tudíž švejkování by mohla být nějaká sympatická činnost.

Tak či onak, byl jsem za 6 setin vteřiny obohacen o 4 870 článků, vím, čím byl Jiří Švejda, a zjistil jsem, že Internet Explorer 7 potřebuje aktualizaci. Musím tedy uznat, že pátrací akce i přes neúspěch k něčemu byla.

Začátek konce

Petra Niklová, 5.o

Zmizela jsi beze stopy, nezůstala po tobě pěšina.
Šnád šla jsi kolem stoky, cestou zlou, kudy šla většina?
Hledali a nenašli, světlo bylo zhaslé?
Slunce ale svítilo, bylo málo jasné?
Je to bezedná propast, nevíš komu věřit,
Komu ruku podat, komu lhát a mlžit.
Do očí se podívej a v nich to uvidíš, nikdy nebudou ti lhát,
Těm podej ruku, za ně se nikdy nepřestaň rvát!
Drž se pevně, tohle lano nepraskne,
Šrdce své otevři, oko se zaleskne.
Bývaly tu doby temné, ale tys odehnal je pryč.
Teď jdu po pěšině, chytanu tě, až budeš padat,
Klidně křič, zavolej mé jméno z plných plic.
Šlíp mi dej jediný, zašeptej mi do hlavy,
Že budeš tady se mnou, své jméno prodej mi.
Ty zvládneš všechno, nevěříš si snad?
A kdybys padal, budeš umět tomu pádu přestít dát?
Máš dost sil, abys došel až tam, kde cesta končí?
Ty ale dojdeš dál, nerad se loučíš.
Ale potkáš nové oči a chytneš se jiné ruky,
a zapomeneš, že držíš se mé, přeskočíš dva bloky.
Šnád chytne mě někdo jiný, už nenajdu tvé stopy.
Pěšina se zúží, míří tam, kam vítr bude vát,
Droti větru půjde ten, kdo na víc má.
A až se znovu sejdeme, budeme se ptát,
Proč stalo se, co se mělo stát, a až budeme padat,
Společně budeme se přát.

Co je MUŽ?

Barbora Němečková, 3.C

Muž je vůdce,
Muž je první,
Muž je ten, co chrání ženu,
Muž je síla,
Muž je práce,
Muž je vzor pro malé kluky.

Muž je krása,
Muž je ztělesněná romantika,
Muž je odvaha,
Muž je zvíře,
Muž je dokonalost,
Muž je opora,
Muž je skála,
Muž je nepostradatelný.

Potřebujeme ho, abychom přežili,
Potřebujeme ho, abychom nevymřeli,
Potřebujeme ho k životu,
Potřebujeme ho mít vedle sebe,
Potřebujeme ho k procházkám,
Potřebujeme ho, protože ve dvou se vše lépe táhne,
Potřebujeme ho cítit v blízkosti,
Potřebujeme jeho ochranu.

Je krásné mít ho vedle sebe,
chvilu s ním jsou k nezapomenutí.
Život bez něho by neměl cenu,
Bůh věděl, proč muži stvořit ženu.
Muž se obětoval, aby dal život ženě,
žena mu proto slouží,
je tu vždy, když muž ji potřebuje
a on ji chrání.

Ale já v něm krásu hledat neumím,
život si bez něj představím.
Já hledám krásu v ženě.

Na poslední chvíli

Barbora Frumarová, 5.0

Bylo teplé jarní dopoledne, po ulicích se hrnuly davy lidí pospíchající různými směry. Malá holčička, která se držela za ruku matky nervózně přešlapující před semaforem, zvědavě vzhlédla od líně blikajícího červeného panáčka vzhůru směrem ke střechám okolních patrových domů. Zmateně se rozhlížela a snažila se v tom množství lidí najít znovu toho úžasně zlatě třpytícího se pána, kterého před chvílí zahlédla koutkem oka. Pohled se jí zastavil nad protější ulicí, kde se zvláště tetelil vzduch. Něco jí k tomu místu poutalo pohledem. Možná to byl zlatavý nádech jinak průhledné barvy okolního vzduchu.

Stáli kousek od ní, byli dva, zlatavě průhlední, nehybní.

„Jsou všichni strašně nezodpovědní,“ pronesl Michael, „jen se podívej třeba tamhle na ty dva!“ Hlavou pokývl k páru mladých lidí přecházejících rušnou městskou ulici spěšně na červenou. Gabriel odtrhl oči od malé dívenky držící se nervózní matky za ruku, otáčející se stále přes rameno.

„Jen je neodsuzuj všechny. Však oni nejsou všichni stejní.“

„Všichni do jednoho! Jsou nebezpeční, hazardují se svými životy, co víc, i s cizími, a jsou nezodpovědní. Ty to jen stále nechceš vidět. Pojd'. Něco ti ukážu,“ odvětil Michael, vzal svého společníka za ruku, zavřel oči, vzduch se zamihotal a oba dva se ocitli v jiné části města. Pohlédli před sebe. Gabriel zalapal po dechu a smutně pokýval hlavou. „Kdy?“ zeptal se.

„Teprve před půl hodinou. Byl jsem u toho.“

Oba dva se na dlouhou chvíli odmlčeli a sledovali scénérii pod sebou. Pomalu rozcházející se dav lidí odhaloval část silnice ohraničenou reflexní páskou, policejní vozy, tři navzájem do sebe zaklíněná auta, pár odjíždějících houkajících záchranných vozů a pár pohřebních.

Michael vzal svého společníka znovu za paži, znovu zavřel oči a znovu se ocitli úplně na jiném místě. Tentokrát tu bylo méně lidí a hluku, pouze opodál postávala skupinka rozesmátých studentů.

„Podívej,“ řekl Michael, „večer se chystají za zábavou.“

Gabriel se zatvářil zmateně. „A na tom je snad něco špatného?“

„Budou pít alkohol,“ poznamenal Michael znechuceně.

„No a?“

Gabriel však pochopil, kam jeho druh míří. „Neříkej mi, že si myslíš, že by někdo z nich řídil opilý. Věř jim trochu. Už to přece nejsou děti!“

„Gabrieli, já lidi znám. Mysli si, co chceš, ale já cítím, že se dnes večer stane něco špatného.“ Stáli tam, dvě nehybné zářivě zlatavé postavy, mlčky pozorující nic netušící rozesmátý hlouček.

Dívka s dlouhými oslnivě zrzavými vlasy padajícími na záda se líčila na večerní party, koutkem oka sledovala seriál v televizi a zároveň ukusovala z jablka, protože se ten den ještě ani nestačila pořádně najíst, jak neustále někam spěchala – do školy, z hodiny na hodinu, na hodinu klavíru, zpět do školy na odpolední vyučování... Měla v plánu se stavit na oběd v bistrou poblíž školy, ale cestou potkala partu kamarádů a

zapovídali se o plánované party. Teď se Gabriel díval, jak si natahuje džínovou minisukni a přiléhavé tričko a přitom stále sleduje televizní obrazovku. Chvilí sledoval běžící děj bezduchého příběhu s ní a vtom ho něco napadlo. Zavřel oči a soustředil se na zářící monitor. Obrazovka blikla místo seriálu se objevil reklamní spot. Krátký příběh s rychlým spádem tragických událostí, tříštící se sklo, jekot, krev. Dívka se otřásla, ale rychle se vzpamatovala a pokračovala v přípravách, možná jen o něco roztržitěji než předtím.

Gabriel pozoroval skupinu mladých lidí vycházejících z diskotékového klubu, kteří se navzájem škádlili. Jedna dvojice se na chvíli odpojila od ostatních, aby si mohla nerušeně užít chvíli samoty v přítomné noci. Když se všichni znovu sešli u auta na nedalekém parkovišti, po malé hádce bylo rozhodnuto, kdo bude dnešní noc řidičem a nastoupili do auta. Vedle Gabriela, který seděl spolu s lidmi na zadním sedadle auta, se objevil Michael.

„Už ses přesvědčil?“ zeptal a se kývl hlavou k řidiči, který flirtoval s dívkou sedící vedle a jen občas pohlédl na silnici před sebou.

Gabriel se však nedokázal smířit s faktem, že všichni tito mladí lidé zemřou. Kvůli vlastní hlouposti! Zavřel oči, soustředil se a stanice potichu hrajícího autorádia se přepnula. Zrzavá dívka přesto k jejím uším reklamy. Slova připadala jaksiby jí měla dávat alkoholem opojená schopna pořádně napít z lahve, která auto zakodrcalo a ona oblíbenou sukni. dnes brala? A vtom se jí odpoledne, přípravy na vzpomínka na tříštící se se před sebe. Hleděla do zátylku kluka, kterého pořádně ani neznala, který byl opilý a který řídil auto, v němž seděla. Znovu třískot skla, jekot a krev.

seděla na zadním sedadle, ale dolehla závěrečná část „Nemyslíš, zaplatíš“ jí povědomá, tušila, že rozumný smysl, její mysl však nebyla myslet. Chtěla se kolovala po autě, ale si polila svou Sakra! Proč si ji jen vybavilo celé dnešní party ... a také sklo, jekot a krev. Podívala

„Zastav!“ křikla klukovi do ucha, aby přehlušila smích ostatních.

Zrzavá dívka otevřela oči. Hleděla do bílého stropu. Všechno si jasně pamatovala. Zakopla, když překotně vystupovala z auta, upadla a pořádně nešikovně praštila hlavou o dveře auta. Ostatní ji chtěli odvést do nemocnice, ona ale už do auta nechtěla za žádnou cenu nastoupit, a tak nakonec zavolali záchranku. Naštěstí byl otřes mozku jen lehký. Teď se rozhlížela po svém pokoji a pohled se jí zastavil u okna, kde se zvláštně tetelil vzduch. Něco ji k tomu místu poutalo pohledem. Možná to byl zlatavý nádech jinak průhledné barvy okolního vzduchu...

Na zlomených křídlech snů

Michaela Rodová, 7.O

Ne! Au! Pusťte mě! Někdo mě chytil za předloktí a vpíchl do něj injekci. Najednou jsem strašně malátná... nic necítím, už žádnou bolest, už nic. Chce se mi spát, tak strašně se mi chce spát, ale nejde to. Slyším hlasy, křičí: „Ztrácíme ji, ztrácíme ji !!!“ Mně se chce ale doopravdy spát. Z dálky se ke mně nese táhlý a neustávající pískot. Rána! A další! Jako kdybych dostala elektrickým proudem. PÍÍÍP-PÍÍÍP-PÍÍÍP. Začal se ozývat pravidelný pronikavý zvuk, ospalost zmizela, ale zase mě strašně bolí noha. Áááá, světlo! Nepříjemně a oslnující. Komusi se podařilo nadzvednout má olověná víčka. Nesviťte na mě!

„Dobry, máme ji! Tak a teď se musíme pokusit zachránit tu nohu!“ „Mám takový pocit, že už se nám to nepodaří, kolego! Podle toho posledního rentgenu totiž...“ „Mlčte! Musíme se pokusit tu nohu dát zase dohromady, vždyť ta holka má celý život před sebou. A za to, že je smetl ten opilej blázen, nemůže, za to ona NE-MŮ-ŽE!!!“

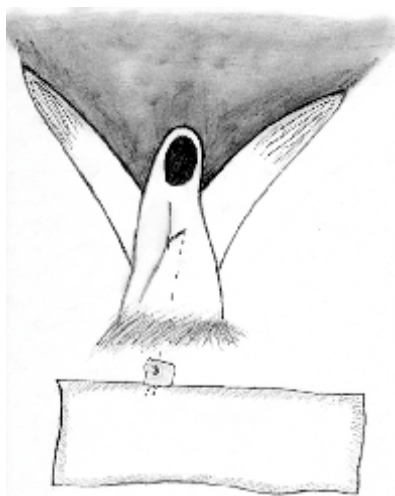
Ta jeho poslední slova už jsem nějak nevnímala. Byla jsem v šoku z toho, co říkal před tím. Cože? Čí nohu? Slyšíte mě? Snad ne mou?! Do „háje“, slyšíte mě?! Někdo ke mně běží.

„Sestro, dejte jí okamžitě něco proti bolesti, přichází k sobě!“ V duchu mu poděkuji, jinak by to nešlo, už se to nedalo vydržet. Jazyk mám přilepený k patru a v krku cítím krev.

„Kde je ten anesteziolog? Už tu měl dávno být, už nemůžeme déle čekat, odvezte ji na sál!“ Cože? To jako mě? Na sál? Na operační sál? Počkejte! Hej! Já nechci! Ne! Nechci!

Na obličej mi nasadili gumovou masku.

.....nějak.....přestávám.....vnímat.....

Cítím sluneční paprsek na své tváři a někoho, kdo mě drží za ruku. „Ne, mami.“ zašeptám. „Nechci vstávat, dneska nechci do školy, všechno mě bolí.“ Pomalu otevřu oči. „Tome? Co ty tu děláš?“ nevěřičně koukám na jeho nevyspalou tvář. Na čele má čerstvě zašitou ránu, pod očima tmavé kruhy a na ruce sádru. Zmateně se rozhlédnu kolem. Tohle ale není můj pokoj! Začínám si vzpomínat. Jeli jsme z kina, byla tma a taky přšelo...vybourali jsme se...a...pak už jen to divné světlo a bolest v noze... Panebože! Zrak mi sklouznul na bělostnou peřinu. Tušila jsem, že se něco děje, viděla jsem to Tomovi na očích. Nadechl se, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Nakonec se přece jen odhodlal, ale určitě nevyslovil to, co mi chtěl říct předtím: „Neboj se, Eli, teď musíš hlavně odpočívat, zkus spát a neboj, my to spolu nějak zvládnem.“

Tomáš:

Zavřel jsem dveře od Eliščina pokoje, opřel se o stěnu, sesunul se po ní na zem a rozbřečel se jako „malej“ kluk. Nedokázal jsem to. Já jí prostě nedokážu říct něco, díky čemu se jí zhroutí svět!

Epitaf pro Elizabeth S. (1829-1862)

Kristýna Šyrová, 4.C

Vím, že tě to bolelo.

Tak, jako když rveš své vnitřnosti příliš malým hákem,
jako když se řežeš tupou žiletkou,
střílíš do špatných míst,
jako když se zabýváš tím, co tě zabít nechce.

ON tě zabít nechtěl

Ale děláme to všichni, já vím.

Hledáme zápory namísto kladů,
hledáme výmluvy pro škleb za slunečného dne,
hledáme podporu pro větu:
"Raději ne."

Skončit - kdo z nás nechtěl někdy skončit?

Zabít se něčím, co nás možná zabít nechce,
ale my už to donutíme.

Dělnsky ublížit lidem výkřikem,

tím hej, lidi, lidi, vidíte mě?

Tak to je naposled.

Já vím, smutek je někdy příliš hluboký

a rána příliš, příliš šedá.

Úsměv jinýho zrovna nepadne nám do noty

a pak nechceme žít,

nechceme probudit se ze sna.

Já vím.

Jít svou cestou za každou cenu...

Víš, to bylo vždycky moje heslo,

můj bonmot pro křivé ksichty

a uštěpačné poznámky úzkoprsých papoušků.

Švou cestou a za každou cenu.

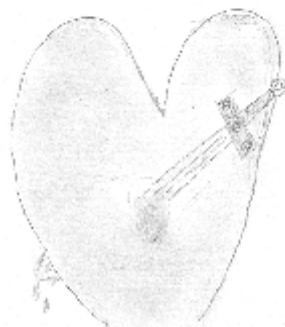
Teď ale přišla ta chvíle,
ta chvíle, co každý zná, ta dlouhá chvíle,
kdy dáno je pochybovat.
Nežijem ve vzduchoprázdnu,
nežijem v duhový bublině vlastních snů
a ranit druhé je tak děšivě snadné.
Já vím.
Šnád proto tak rychle odpouštím?

Tak mi teď pověz - stálo to za to?
Stálo to vážně za to, být svá,
svá za každou cenu?
Osud ve vlastních rukou,
já na vás kašlu, zraňující blázni,
otroci vlastních nesplněných snů!
Vaše duhové bubliny praskají příliš rychle.

Tak mi teď pověz - bylo to fajn?
Šedmi hodin umírání a pak - nebyť.
A spatřil ty sny,
ty říčky s líliemi, bílé anděly,
nebeskej dohled na věčný štěstí,
věčný klid.

A mrtví ruku v ruce,
podél těch krásnejch břehů s líliemi,
mrtví, věčně šťastní, věčně studení.
Pověz, jak -
Jak jsi mu vysvětlila,
žeš ho opustila, žeš ho nechala světu,
slínům s očima supů napospas.
Švá za každou cenu.

Teď vidíš, jak ocenil tě svět.
Špi klidně.
Láska by neměla zabýjet.

Touha

Kristýna Šyrová, 4.C

Šla kdysi krajem Touha,
a měla dlouhý čas,
vždyť cesta byla dlouhá
a bylo na ní málo krás.

Tu na chvíli se zastavila,
tam v polích, za splavem,
tu pod lípu se posadila,
šat její obejmula zem.

Tak si tam v polích sedí,
přemítá o kytkách,
a zatím lidé bledí
ztrácí se ve svých hrách.

Tak si tam sedí, vesele píská,
a nechce se jí vůbec dál,
a někomu se po ní stýská,
přemítá, kde jí promrhal.

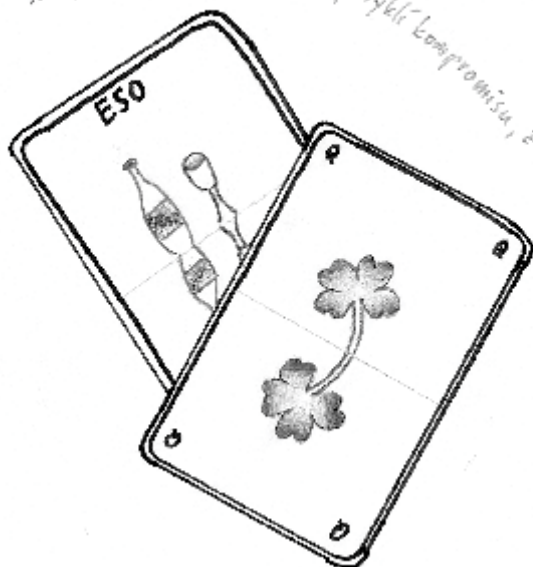
Nocí se láhne teskný stín,
na střechy tiše dopadá,
ve vzduchu zápach, vůně vín,
podivná vládne nálada.

My zíráme tu do sklenek,
znavení dlouhým hledáním,
zrádně nám utekl celý věk,
leč neskončilo to svítáním.

Chybí nám chuť a taky vůle,
chybí nám touha po štěstí,
uvyklí kompromisu, ze všeho jen půle,
bydlíme na Umírněném náměstí.

Tam v polích ona zatím čeká,
zdali ji někdo z nás zavolá zpět,
někdo - člověk, co dalek se neleká,
co pro své sny chce dobýt svět.

Jen ještě jednou, znovu jít,
nebát se vykročit do Neznáma,
jen ještě jednou, zkusit žít,
nebát se - a Touha je tu opět s náma.

Pozdně podzimní

Kristýna Šyrová, 4.C

Letos tak smutný, bolavý,
poztrácel barvy zkraje,
o divné touze vypráví
a se strachem si hraje.
To dlouhé, dlouhé čekání
na nový slunovrat,
co všechen svět nám zachrání
- věřit, či se bát?
Šerošerem mlha padá,
skučí severák:
Nezraď, prosím, co máš ráda,
uvěř na zázrak.

Strach

Kristýna Syrová, 4.C

Douta – to není prach, krev není voda,
osudy řídí zvláštní řád,
činy se opakují, co víc jen dodat,
vítr tě stejnou cestou může hnát,
tou proklatě dobře vyzkoušenou, známou
- a náhle snadné je začít se bát.

Tak rvem se s nesnází, věříme z plných sil,
že my budem jiní, že nikdy... ale kdež!
Nikdy nemysli před cílem, žes zvítězil,
stát může se leccos, to mi věř,
život má častokrát eso v rukávu, a
těžké je prozření, že sobě lžeš.

A slúny s očima supů rády berou dech,
těm, co jim bolest svírá srdce,
a já měla strach, že uvidí mě na zádech,
když život chutnal jen slaně a trpce,
já měla hrozný strach, že odnesou
ten žár, co zahřívá mi ruce.

A vábila mě temná voda, tichá hladina,
svět, kde dech ti náhle nestačí,
já však vždycky chtěla bejt hrdina
a hrdinové nikdy, nikdy neskáčí.
Ne, nevěřím na vítězství, nejsem v cíli
– však ani prohru to ještě neznačí.

Druhý pohled

Kristýna Šyrová, 4.C

Máš v očích modrý jiskřičky
a rád nadáváš na život,
světobytím zmlítán,
bárka, kde chybí lodivod.

Máš v očích spoustu jasu
a šerem ho tajíš,
malá škrtnutá sirka,
co osud druhých zná již.

Máš v očích spoustu touhy
a nesplněného snění,
vystrašený hrdý tvor,
neodvážil se na světlo denní.

Máš v očích velkou výzvu,
před sebou mnohá rozcestí,
doufám, že svý války nevzdáš,
že jednou se ti poštěstí.

Otázka ceny

Kristýna Šyrová, 4.C

tam na trati se stesky vytratí
a touhy jakbysmet

tam na trati už osud nezvrátí
chomáček pozdních vět

tam na trati odpýkáš v závratí
zbabělé zírání do zrcadla břed

tam na trati se život vytratí
a není cesty zpět

tam na trati draze máš zaplatit
za lístek na onen svět

Přede mnou

Johana Trunečková, 4.B

Jako se slunečnice otáčí za sluncem
tak já tě k sobě vábím,
lehce když líce pokryjí se ruměncem
něžně tě z cesty svádím.

Jako lampičky bludiček temně zářící
smysly tvé omámily
Jenom plameny hořce tonoucí
by tě snad zachránily

Styl EMO – proč??

Denisa Uhrová, 3.C

Co vše říci ke stylu Emo??

Že plave proti proudu, jako rybička z Hledá se Nemo??

Ve světě barev tu vládne černá,
žádná duha -> strana je to temná??

Kontroverzní zjev,

pomalu jak z hororu výjev.

Samé drsné přívěsky, to oni mají,
piercing, placky, lebky z ruky nedají.

Vlasy úplně přes oči,

to jednoho zaskočí.

Černé linky, make-up, stíny,

jak Batman ctí netopýry.

Malba, hřbitov, hudba, břitva,

tohle vše jim hodně říká.

V tomhle bodě a pro tento čas,
jsou částí společnosti zavrhnuti zas.

Terčem hloupých narázek,

není pro ně den bez urážek.

Nejhorší jsou plané předsudky,
kdy ostatní nemyslí na důsledky.

Spousta lidí jim dost křivdí,
protože soudí, jen co vidí.

Však sami sebe i ostatní kolem sebe klamou,

- bez poznání odsoudit člověka je věcí tak snadnou!!

Vždyť „EMO“ znamená emocionálně se projevující,
to měl by pochopit každý člověk racionálně uvažující.

Radost, smutek, úzkost, strach i obavy
na nich poznáte ihned, bez námahy.

Nepotřebují nikoho mystifikovat
a své pocity snažit se tak maskovat.

Nelžou – jsou prostě spontánní,
i když v podivu – nebo obdivu?? - hodném podání.

Jen zjevem, stylem i vkusem oblékání,
vymykají se pravidlům společenského uznávání.

To podle vás znamená, že je můžete zavrhnout,
když někteří z nich jsou tak hodní, že byste si těžko mohli představovat??

Je to absurdní, zároveň i nesmysl,

tak otevřete svou mysl

a zeptejte se sami sebe:

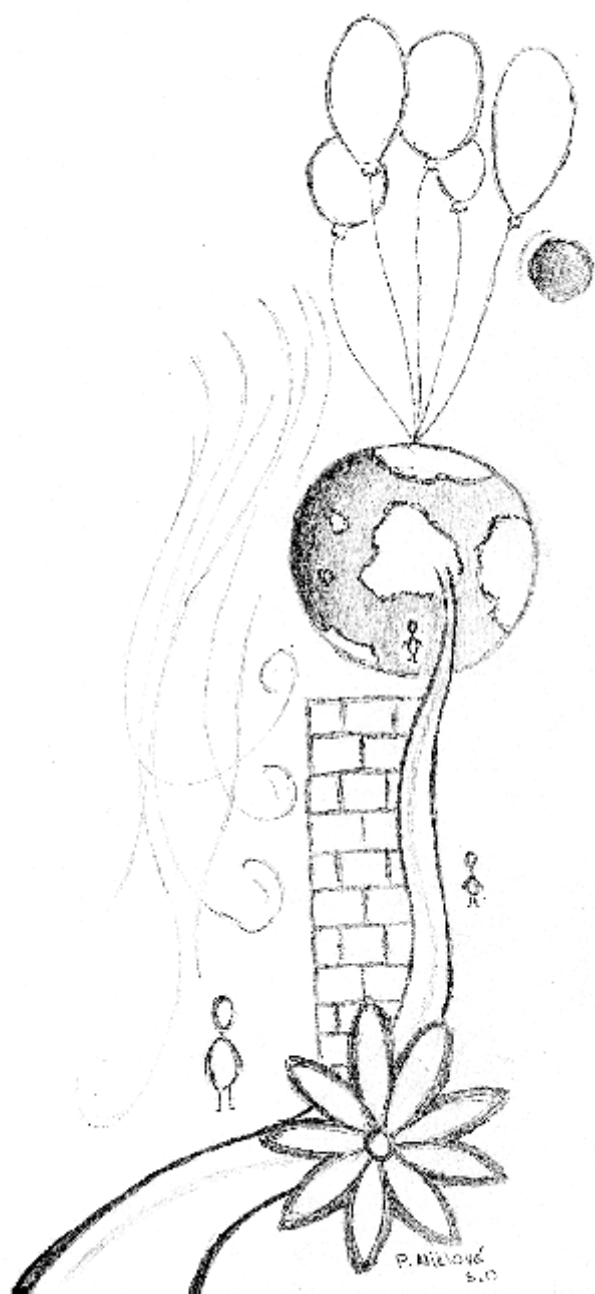
„Podle sebe soudím tebe“??

...

Po chvílce zamyšlení,
k tématu zas navrácení.
„Emo“ – být či nebýt – to je oč tu běží,
najít pro to odpověď jde často jen stěží;
stejně jako s ostatními styly,
které jste si vyvolili.
Musí vás to pohltnout a úplně zaujmout,
kdo chce, může se do toho nechati zatáhnout.
Je dvacáté první století,
kde každá novinka letí.
Fantazii se meze nekladou,
jen pozor, ať nestojíte za hranou;
jako „Emo“ kdysi dávno,
však to už je snad zažehnáno.
Dnes nadávky a výhrůžky,
vystřídaly „jen“ urážky.
Teď něco pro ilustraci a doplnění,
krátké ze života vyprávění:
Sama mám jednu „Emo kámošku“
a nevyměnila bych ji ani za zlata plnou ponožku.
Je to střelená a hezká holka,
hodná, že nezabila by ani brouka.
A i když vypadá jak černočerná noc,
vážím si jí strašně moc.
Proto ať už jste cokoli – „Emo“, „Gothic“, strohý člověk,
bez ohledu na původ a na věk,
NIKDY NEDÁVEJTE POUZE NA VZHLED

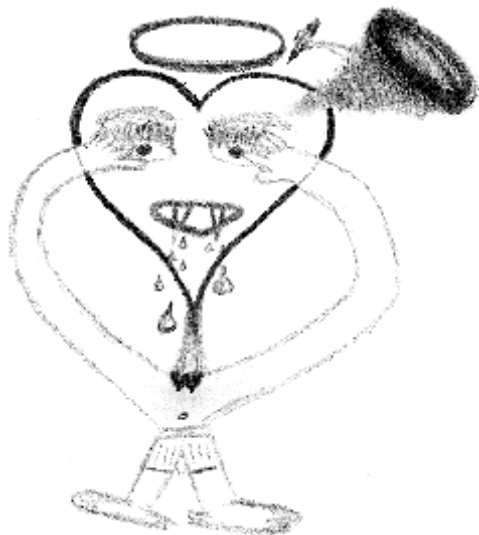
Lásko

Johana Trunečková, 4.B

Lásko
zakrýváš svou tvář
nepřestávej
a skryj se celá

Lásko
sen ti načrtnul svatozář
nepřestávej
by ses nahá skvěla

Lásko
osud tě přitáh před oltář
nepřestávej
a odhal duši těla.

Slova

Johana Trunečková, 4.B

Poutají nás a
rozdělí - slova
Zbytečná a přece
důležitá - slova
a my

Bolestná a přesto
něžná - slova
Roztržená a zase
slepená - slova
a my

My spolu a
skrz - slova

Vnitřní monolog 5 minut před usnutím

Veronika Veselá, 5.O

... zvláštní... málokdy o tom doopravdy do hloubky přemýšlím... a přitom se mě to netýká o nic méně než každého druhého člověka, na kterého si jen vzpomenu... neměla bych ani o setinu větší šanci se zachránit, než kdokoli a jakkoli vzdálen... vlastně by nastala velmi zvláštní a pravděpodobně nejvzácnější a neocenitelná situace jaká vůbec nastat může... všichni lidé by si byli rovni... milionář by byl ztracený se svými miliony stejně jako chudák, který nemá nic... ani jeden nemá s tím druhým zdánlivě za mák nic společného... a přesto je něco spojuje... je to život, který byl oběma dán a který by oba v jeden okamžik ztratili, bez ohledu na to, jak tu byli dlouho, jak svůj život promarnili, nebo byli šťastní..., v naprosto stejné situaci bych se tudíž ocitla i já sama... tím věčným stínem nad naší hlavou, který se třeba nevyzpytatelně přibližuje a my o něm nemáme zatím ani potuchy, nebo si to jen nechceme přiznat, je konec světa... většina lidí, co znám, by se mi bez váhání za tyhle úvahy vysmála... možná je to vážně k smíchu..., ale co když se něco takové opravdu chystá a jednou, až to nebudu čekat o nic víc než oni, to přijde?... smáli by se mi potom také?...

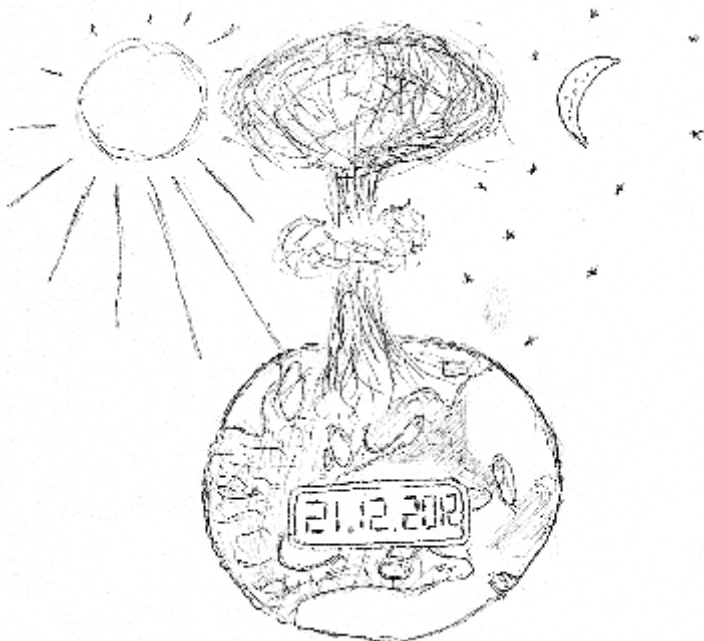
... ani nevím, jestli bych chtěla dopředu vědět, že to přijde... zachvátil by mě sklíčující pocit nedostatku času, na to, co ještě musím a měla bych udělat..., nutilo by mě to stanovovat si priority mezi věcmi, které musím a které třeba jen chci... a celý život by se mi proměnil v neustálou povinnost něco stihnout, něco dokázat, udělat něco, co jsem ještě nezkusila a už třeba nebudu mít příležitost... to, že nevíme kdy, a jestli vůbec něco takového přijde, je na jednu stranu nepřestavitelně obrovská výhoda...

... má vlastně vůbec cenu něčím takovým se zabývat?... kdo ví, kdy a jestli se něco takového stane... bylo by přece nevyzpytatelně zbytečné a svým způsobem neskutečně hloupé strávit ty vzácné chvíle úvahami o něčem takovém... a co když úplně naopak nic takového vůbec nenastane?... potom se krásný život, který by člověk mohl prožít, změní v nekončící strach a nepřetržitě přemýšlení o tom, jaké to bude, proč se to vlastně stane a co by měl člověk ještě stihnout... měl by člověk svůj život takhle promarnit?... kvůli něčemu tak nejistému a nedokazatelnému, jako je tahle nejistá budoucnost?...

... podle výzkumu by se to mělo stát právě za dva roky v období kolem Vánoc... kdybych to brala tak, že je to nevyhnutelné, můj život by vlastně ztratil docela smysl... bylo by zbytečné připravovat se na maturitu, kterou bych už nestihla... bylo by hloupé plánovat budoucnost, která mě nečeká...

není to nadmíru nesmysl?... přece svůj život nenechám podlehnout utkvělé představě, o které nikdo na světě nedokáže s určitostí říct, jestli se opravdu stane... byla bych hloupá promarnit něco tak vzácného, jako je život, bez ohledu na to jak dlouhý mě čeká...

... mnoho lidí by si jistě pokládalo otázku, že jestli ale něco takové opravdu přijde, má vůbec cenu něco budovat, o něco se snažit?... má odpověď by byla jednoznačná a stále stejná... možná, že skutečný „konec světa“ spočívá právě v tom, když lidi ovládne lhostejnost a ztráta víry v „něco“... skutečnost, že člověk přestane toužit dosáhnout svého cíle a něco dokázat... není právě tohle ten skutečný konec?... .. .

Radosti a strasti života

Monika Zmajkovičová, 3.B

26. decembra 1991 uzrel svetlo sveta maličký ružový človečik menom Monika. Kedže som bola až priveľmi životaschopná, po niekoľkých dňoch som putovala do svojho nového domova. Tam ma čakali starí rodičia a celá rodina, počnúc tetou, strýkom, až po krstnú.

Prvé rôčky som spoznávala svet, učila sa chodiť, rozprávať, čo mi ide veľmi dobre až doteraz. Po prvých troch rôčkoch som sa s rodičmi presťahovala do našej malej veľkej krabičky – nového domčeka. Rodičia ma dali do škôlky, v ktorej som bola veľmi rada, pretože som sa ocitla medzi rovnako starými človečikmi ako ja. Najviac ma bavilo ťahať paplóny susedom, ktorí boli práve v ríši snov. Dlho som sa v škôlke neohriala a už som putovala do prvej triedy základnej školy. Spoznala som tam veľa detí, ktoré doteraz zostali mojimi kamarátmi. V škole sa mi darilo, až na matematiku, ktorá ma morí doteraz. Najradšej som však robila neplechu a behala po celej škole. Takto to išlo celých deväť rokov zrazu som bola postavená pred jedno z mojich životných rozhodnutí – stredná škola. Dlho som neváhala a vybrala som si gymnázium. Zatiaľ sa rodičia rozviedli a našli si nových partnerov. A tak mi pribudli piati členovia mužského pohlavia – bratia. Dávajú mi do života veľa, pretože po dlhých rokoch môjho jedináčikovského vládnutia, zrazu prišiel niekto, s kým som sa musela deliť o rodičovskú lásku. Ale nielen lásku, ale aj o cukríky, ktoré ocko kúpil, alebo o vzácnu vec – ovládač na televízor.

Dnes si žijem šťastný spokojný život so svoju rodinou, čakám, pokým dokončím strednú školu a dumám nad tým, čo mi asi budúcnosť prinesie.

Konec

Jana Marková, 4.C

Uspěchané kroky hlásek

Šem tam čárka,

Šem tam zásek

Pomíjivé opojení

To co bylo

Dnes už není

A tak se i já dnes loučím

Mozek krokům

Pryč poroučí

A tak si i já dnes sním

To co bude

Zítřa zvím

A tak si i já dnes pláču

Že jdu pryč

což nedokážu

Neobvyklý kamarád

Michal Kopal, 2.0

V jednom městě v Americe žil čtrnáctiletý kluk jménem Tom Elwers. Byl to sirotek a neměl jiné příbuzné kromě svého strýce, který ho neměl moc rád, protože jeho otec a on jako malí vždy něco provedli, ale on to vždy svedl na něho a potom si to vždy musel odpykat, zatím co jeho bratr svatoušek se vždy nějak bavil. Tom měl pokoj ve strýcově obchodě s elektronikou v druhém patře, kde měl zároveň i koupelnu, jen záchod mu strýc dal z hygienických důvodů do malé místnosti vedle. Strýc ho na noc v jeho obchodě zamykal, takže nemohl ven.

Tom chodil do blízké školy/školky, která pro něj byla jako zlý sen a doufal, že za rok se z něj už probudí. Tom tam byl už od školky šikanovaný, a protože zrovna neoplýval silou, tak se nemohl ani bránit. Neměl tam ani jednoho kamaráda, který by mu byl oporou. Dokud žili rodiče, tak se mohl těšit alespoň domů, avšak když při autohavárii zahynuli, poslední naděje na šťastný život zahynula s nimi. Tom ale přece jenom v něčem vyniká. Jsou to počítačové znalosti, které jsou jedinou věcí, kterou zná. K desátým narozeninám totiž dostal od strejdy velmi starý počítač.

Pro něho to však byl poklad. Protože znal jenom školu a tam počítače nejsou a ve strýcově obchodě se ničeho nesměl ani dotknout, tak to pro něj byl poklad. Bral ho za jediného přítele, kterého má.

Jednoho dne si stáhl do svého počítače, když se naboural do počítače nějaké laboratoře umělou inteligenci. Mělo to tomu počítači údajně dát možnost, reagovat na hlasové povely, ale místo toho se stalo něco, co by nikdy neřekl. Přišla mu zpráva na cheat, který dosud nepoužil, stálo tam „Ahoj Tome“ to ještě ale nebylo tak divné jako když se tom koukl a uviděl tam, že adresa je z jeho počítače. Nejdříve napsal, „Kdo jsi“ na cheat, ale když nedostal odpovědi, tak řekl nahlas: „Kdo jsi?“ a na cheatu se objevil nový nápis „Jsem tvůj počítač – tvůj nejlepší přítel“, tak teď už Tom chápal. Náhle však strýc zahřměl: „Víš, že nemáš povolené návštěvy! A nedělej, že nevíš, slyšel jsem, jak s někým mluvíš“, když ale strýc přišel, nikoho tam nenašel. Potom na něho vyštěkl: „S kým si to mluvíš?“ Tom řekl, že jen tak pro sebe. Strýc mu dal pohledek a odešel. „Tím to nekončí“ objevilo se na cheatu, „Jak to“ zeptal se ho Tom, „Jdi spát a ráno uvidíš.“ Tom se ráno probudil, a když pustil počítač, byly vymazány všechny zprávy z cheatu, tak jen řekl „Co se stalo,“ ale místo odpovědi z cheatu za ním zazněl hlas „Zaspal jsi, to se stalo!“ následovala rána do hlavy, a když se otočil, spatřil rozzlobenou tvář strýce. „Na co ti platím školné, když do školy nechodíš,“ obořil se na něj strýc. „Mazej do školy!“

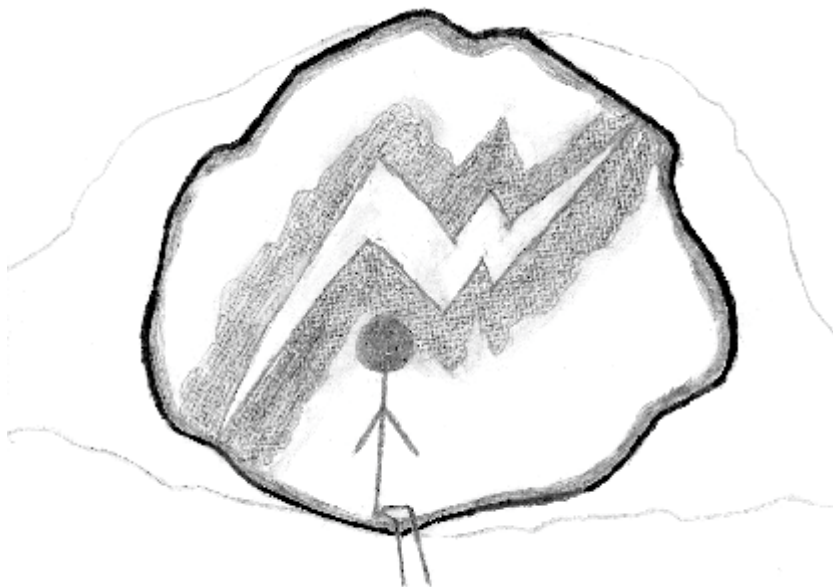
Tom se ve škole cítil ještě nešťastněji než jindy, čehož si samozřejmě všichni všimli: „Hele, Srabík Tomík je dneska ještě srabovitější“ atd., náhle se ale stalo něco, co by nikdo nečekal. Telefon, který byl hned vedle Toma, zazvonil a v něm se ozvalo: „Tome, to jsem já tvůj počítač, hned se schovej, někde mimo dosah požárních poplašných zařízení.“ Vtom ale do Toma narazil jeden ze starších kluků a vytrhl mu

telefon z ruky se slovy: „Dej mi to srabe,“ ale z telefonu se ozvalo, jen,, Litujeme, volané číslo neexistuje.“ To už tam Tom dávno nebyl. Byl schovaný mimo dosah požárních hlásičů, které najednou spustily a pokropily všechny děti, až na něj. On už byl ze školy pryč.

Po chvíli se z blízké telefonní budky ozvalo zvonění. Když Tom zvedl telefon, uslyšel tam: „Tome, jdi rychle do strýcova obchodu. Jde o život a zavolej policii a záchranku.“ „Já ale nemám peníze,“ řekl polekaně Tom,, O ty se nestarej,“ a v tom momentě hovor skončil a z automatu vypadly nějaké drobné. Poté, co Tom zavolal záchranku i policii, běžel do obchodu s elektronikou. Tam uviděl policejní a záchranářské auto. Hned se jich ptal a dozvěděl se, že je to práce ozbrojených zlodějů a že postřelili jeho strýce, ale díky němu prý bude v pořádku.

Když Tom už směl, přišel se podívat do nemocnice, jak se vede jeho strýci. Ten se mu omlouval za to, že ho neměl rád a že teď už se to změní.

O půl roku později už Tom v nové škole sedí v lavici vedle svého druhého nejlepšího přítele, ve třídě plné jeho kamarádů. Když mu skončí vyučování, jde do svého nového domova, kde bydlí se svým strýcem a místo starých a ošuntěných věcí má všechno nové. Jen jedna věc je stejná, jeho nejlepší přítel. Starý počítač.

Růže a internet

Barbora Winterová, 5.0

„Dnes nemůžu, máma zase něco sází a musím jí pomáhat“ ach jo, zase nemám čas. Jana už to bere kývnutím hlavy a chlácholivým poplácáním po rameni. To je na palici pořád se rýpat v hlíně. To není pro patnáctiletou holku. No jo, někdo to má lehký. Má rodiče manažery, který ho krmí Mc Donaldem a šatí téma božíma věcmá z New Yorku a krmí hamburgerama. To zas jen já se musím narodit tomu, co zbylo z hnutí hippies. Táta dělá na výboru životního prostředí a máma prodává v biopotravinách. Co bych dala za hamburgera z trýzněných zvířat, nebo za nebatikovaný triko z umělých vláken, jehož výroba není z ekologických recyklovatelných plastů... Pravda sice je, že mám doma pohodu a volno, trochu travky v koláčcích, požehnaní pro svobodnej sex (za to by má kamarádka Jana vraždila, ale vysvětlíte tý nymphomance, že je to nanic, když jste holka v bavlněném ohozu s kytičkama, na což moc kluků neulovíte) a kytky, který mám teda fakt ráda (hlavně růže), ale toho burgera mi to nevyvraždí.

Když jsem šla domů ze školy, měla jsem takový divný pocit. Můj pocit mi umocnilo, když jsem před naším solárními panely opancěrovaným domem viděla tátovo bioplynový kytičkový auto. Táta přece jezdí domů až v šest večer, ne? Trochu jsem zrychlila krok. Padající čelenka ještě umocnila můj pocit, že se stane neštěstí. Ve dveřích už čekal táta. Měl v očích divný výraz, i když se to (jako vždy) snažil skrýt za modré lenonky. Mísila se v něm obava a radost. Dal mi ruku na rameno a řekl tu větu, která mi změnila život: „Máme doma internet.“ Prý mu v práci nabídl možnost pracovat doma přes net. Táta to samozřejmě vzal. Ta trocha elektřiny navíc je pořád lepší, než dojíždět autem, i když na bioplyn. Shodila jsem z ramene tašku a šla za mámou a sourozencema na zahradu. Sázela kedlubny. Jája říkala, že při práci na zahradě mi to nejvíc sluší. Růže v kytkách, říkala. Vždycky jsem si říkala, že by to taky mohli vědět kluci, ze třídy... pro ně jsem puťka, co nosí sukně z 60. let.

Zprvu jsem se internetu vyhýbala. Stačilo, že je na něm pořád táta. Máma na něj za to házela pohled jako odvržená milenká. Jednou jsem ji dokonce slyšela, jak říká své kamarádce na zahradě, když vyráběly náramky, že táta už je s tím počítačem radši, než s ní, a že by se nedivila, kdyby našla v noci v posteli disketu. Pak jsme ale jednou dostali ve škole úkol napsat něco o eutanázii. V knihovně o tom nic neměli, tak jsem si od táty vyžádala hod'ku na tom prokletým netu. Kéž bych to nikdy nedělala! Úkol už jsem měla hotovej, tak jsem si řekla, že se na tom zázraku trochu porozhlídnu. Kam že to ostatní pořád chodí? Jo, Spolužáci. Chtělo to po mě mail. No, tak jsem si ho založila. Hippiegirl@email.cz. Zní to hezky, ne? S nedočkavostí jsem se na spolužáckých naklikla na svůj profil a... „Katka Navrátilová je prostě ekokráva. Kdyby ji doma dojilí, nedivil bych se. Marek“ Koukal na mě první komentář k mé osobě. „Souhlas. A její rodiče si určitě užívají každou noc pod rozkvetlou jabloní. Adam“ Následovala spousta vytlemenejch smajlů. Nemohla už jsem číst další takzvané komentáře. Utekla jsem do svého pokoje. Ke svejm voňavejm růžím. Věděla jsem, že ve třídě nejsem zrovna nejoblíbenější, ale todle? Aspoň, že mám své růže. Ty voňavý věci, ve kterých se skrývá něžnost, ale i bolest, když je uchopíš moc silně. Chvilí mě napadlo, že jsou jako kluci ze třídy. Hezky, ale brutální.

A tak jsem se dostala ze školy. Já kráva nechala tu stránku zapnutou a máma se na ni podívala. Okamžitě to hlásila na školu jako šikanu. To se ví, že tím začal ten dešť zlověstných pohledů. Radši jsem proto požádala rodiče, ať mě přehlásí do školy o dva bloky dál. Chtěla jsem začít od začátku a taky se mi to podařilo. Jeden kluk z nové třídy, jmenoval se Vítek, byl taky z alternativně žijící rodiny. Měl dlouhé blond'até vlasy, lišácky modré oči a upřímný úsměv. Jeho rodiče byli mladí (prý byl nechtěné dítě) a byli to metalisti. Vítek chápal mé problémy, a jelikož ho měli ve škole všichni rádi, nakonec mě přijali.

Tak jsem zase jednou přemítala po cestě ze školy, jak je to vlastně zvláštní odejít ze školy kvůli šikaně a najít nejlepšího kluka na světě. Vítek šel vedle mě a naše ruce byly propletené. Bylo to na podzim, po dlouhé odpoledne, takže se slunce už sklánělo a přes listy parku prosvítající slunce barvilo Vítkovy vlasy do ruda. Náhly vítr mi však zastínil pohled mejma vlastníma vlasama. Odhrnula jsem si je z obličejce. Vítek pohyb mých rukou zastavil svýma rukama a podíval se mi do očí. V jeho zorničkách jsem viděla svoje růžový lenonky, jak svítí rudým odrazem. Políbil mě. Byl by to dlouhý polibek, kdyby mi nezačal zvonit mobil, který mi táta i přes všechny máminy protesty táta objednal na Aukru.

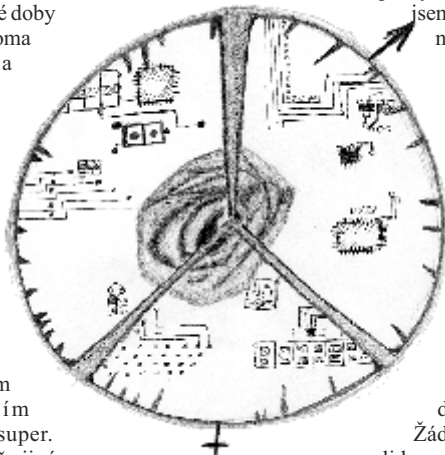
Bylo to z naší pevný linky. „Pojď domů. Rychle.“ Byla to máma. „Jasně, hned jsem tam.“ Mámin hlas byl rozechvělý. Vítek mi stále ještě hladil pramínky vlasů. „Musim domů. Něco se děje.“ Docela to vzal. Dal mi ještě pusy, ale už to nebylo takové. Slunce už nesvítlo. Přišly mraky.

Doma byly na podlaze tašky. Vyděšeně a potichu jsem se protáhla předsíní. Venku už začaly padat těžké kapky a dělat na oknech ty různím podobné ornamenty. Šla jsem do kuchyně. Byla tam máma a brečela. „Mami, co se děje?“ zeptala jsem se a posadila se na stůl. „Odjíždím, Kaťuš. Nezlob se. Já...“ zhroutil se na linku a plakala. Vzala jsem ji za ruku. Posadila se vedle mě. „Víš táta, má někoho jiného. Našli se na tom debilním netu. Nějaká ženská z Prahy...“ vstala a přešla do předsíně. Začala se obouvat. „Rekl mi, že už nejsem jeho kvítek. Ať se sbalim a vypadnu i se svejma kedlubnama.“ Pomohla jsem odnést máminy věci do jejího auta. Lilo. Kapky skoro bodaly a prohýbají pod jejich vahou. Máma jsem ji viděla jen jednou.

Táta se tu noc doma bráchovi a ségře a Brácha vstal od stolu devítiletého se na Pa k pokrčil se rozbřečela. obýváku na čokolády. Šla Myslela jsem, že Nešel. Seděl u hru. Usmíval se. děsnej vztek. sedí a usmívá se. jsem se ho. Zopakovala jsem tentokrát s větším „WOWko, je to super. vraždíš příšery a kecáš s jinýma kláves a další nepřítel se skácel.

klidně a vyrovnaně. To mě dostalo. Jak se ten zmetek opovažuje utíkat do jiného světa, když mu utekla z domu matka? Praštila jsem ho. Znovu. Bránil se. Vstal a strčil do mě. Ten šmějd. Nevnímá a ještě se brání tomu, co si zaslouží! Strčila jsem do něj. Zakopl. Viděla jsem jen, jak padá a padá a pak jen roh stolu od krve a jeho na podlaze. Okamžitě jsem zavolala záchranku... Už mu nemohli pomoci.

Tak jsem žila jen s tátou a ségrou. Ta z toho byla taky v šoku. Já se v depresi uchylovala k Vítkovi. On mi rozuměl. Ona nikoho takového neměla. Tak začala hledat...na netu. Na svůj profil dala jako každá správná třináctiletá tony svezch fotek a nabídky se jí hrnuly. Dlouho si psala s nějakým klukem, snad Ondra, nebo tak nějak. Neměla jsem z toho dobrý pocit, když si domluvili schůzku, ale nedokázala jsem ji zadržet a táta byl zrovna s tou svou Pražandou. Ségra se vrátila špinavá a roztřesená. Ondru nikdy nenašli. Ségra se dala rychle dohromady. Byla silná jako dub, jak říkávala máma. Dál chatovala, ale už byla opatrnější. Asi po roce si zase domluvila schůzku. Tentokrát ale chtěla, abych šla s ní. Ten kluk s kterým si psala, sice neměl na profilu fotky, ale zněl mile a příjemně a šly jsme tam obě, ne? Sraz byl v osm. Slunce zase svítlo, jako když jsme tudy asi před rokem a půl šli s Vítkem. Co asi dělá. Myslí na mě? Zasnila jsem se a ani nepostřehla, že sestra odběhla svému příteli naproti. Podívala jsem se. Vítala se s nějakým klukem. Byl vysoký, štíhlý, měl blondáté dlouhé vlasy... Ne. Ten hajzl... Vítá podával ségře ruku a smál se. Červené světlo mu dělalo z vlasů svatozář. To jo. Pěkně anděl. Ségra nevěděla, kdo to je, nikdy u nás nebyl. Utrhla jsem parkovou růži a vyrazila k nim. Všimnul si mě. Jeho výraz se změnil. Byl vyděšený. „A-ahoj. Co tady...“ Beru ho láskyplně za ruku a vkládám do ní růži. Tisknu. Vychutnávám si ten pocit, když mi po ruce začne stékat teplá tekutina. Kape na zem a vytváří zase ty malé růžičky... Otáčím se a nechávám za sebou ty dva nechápavé lidi. Ti nemají v srdcích pravdu. Tu v sobě mají jen růže. A internet (možná někde na zastrčených stránkách).

neukázal. Sama jsem uvařila vysvětlila jim, co se stalo. a s tou nevinnou tváří mě nevěřicně zadával. rameny a odešel. Ségra Položila jsem ji do kanape a dala jí hrnek jsem za bratrem. šel k sobě do pokoje. počítače a hrál nějakou Najednou jsem dostala Rodiče se rozešli a on „Co to hraješ?“ Zeptala Neodpověděla. otázku ještě jednou, důrazem. Otočil hlavu. Žádný rodiče a rozchody, pěkně lidma o blbostech.“ Zmáčknu pár

„Chceš si to zkusit?“ Podíval se na mě

Třídní atmosféra v dobách prospěchové dekadence

Ivan Hladík, 3.C

áaaaaannnnnggggrréééé

= že si mezi Vás sednu

+ - 2 napomenutí, 4 třídní důtky x 14 čtyřkařů

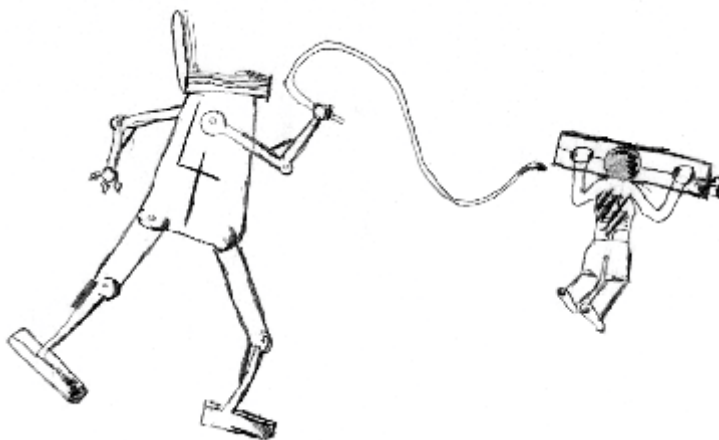
aCHJO

Rodičák, děs a hrůza
NECHCI !!!

- 1000 kapesného

+ 1000 povinností

= nuda, méně prohýřených večerů ve společnosti

Akrostichy 3. C

Tolikero jsem toho zkusil
Ochutnal jsem, co jsem chtěl
Milionkrát za odpuštění prosil
A znovu jsem do problémů šel
Šuškat si o tom bude, žel kdo mě znal

Jak já bych spal
Aspoň na chvíli
Klím bal, chrápál
Usnul jak pařez
Byl by to nářez

Aneta je jméno hebrejského původu
No, tak to by bylo něco k úvodu.
Ehm...ale co vlastně znamená v překladu
Tak vás tedy déle napínat nebudu
Anette je milostivá dle původu!

Intelligence sama,
Všemu prostě rozumím
A znamení jsem panna,
Ne, teď se vám nechlubím

Fiktivní deník českého politika aneb vyplatí se říci úplnou pravdu?

Monika Tomášů, 7.0

Milý deníčku,
dělám chybu, že si Tě píšu, protože pokud Tě někdo objeví, jsem bez práce. Není ale bezpečnější způsob, jak se zbavit toho bahna, které na mně ulpívá a pomalu mě dusí. Svěřit se někomu se rovná tvému objevení a to bez rozdílu nějaké stranické příslušnosti. Tady už nejde o názory, životní přesvědčení a stranickou příslušnost. Do jednoho všichni, my poslanci, hledáme cestu, jak se zviditelnit, a to jakýmkoli způsobem a za jakoukoli cenu. Nejjednodušší cestou jak upozornit na sebe, je potopit druhého a odhalit všechny jeho chyby a prohřešky.

Přiznám se, že bych rád změnil zaměstnání, ale kde jinde si vydělám tolik? Splácím hypotéku, moje dcery chodí do soukromých škol (Jak jsem už řekl novinářům: „České státní školy jsou na dobré úrovni“... (Popravdě ale všichni víme, jak to je.). Jak bych pak mohl všechno zaplatit? Nemůžu jinak, a tak raději svěřím pravdu papíru.

Když jsem se rozhodl jít do politiky, a to je už 30 let, měl jsem snad nějaké vize a věřil jsem, že jsem dost silný, abych to tady změnil, abych přispěl k rozvoji této země a přidal se do řady skvělých státníků. Zvláště po Sametové revoluci jsem cítil šanci, lidé byli otevření změně a byli snad i ochotni přinášet oběti.

Myslím, ale že už tehdy jsme lhali sami sobě, když jsme si mysleli, že překonáme rychle a snadno čtyřicetileté politické barbarství. Snažili jsme se rychle „pozápadnit“ a doufali jsme, že demokracie přijde se západními obchodními řetězci. Nestalo se. Vzali jsme to za špatný konec, kromě západního zboží jsme nepřevzali nic z jejich národní hrdosti, které by nám bylo nejvíc třeba.

Jsem nespokojený, představovali jsme si tu demokracii tak nějak jinak. Není tu víra v lepší budoucnost, není tu vlastenectví, není tu vůle obětovat se. Topíme se v bahně populismu, což jsou lži, které jsou o to horší, že se hezky poslouchají.

Milý deníčku, já bych pak nikdo nezvolí, a já říkal.

Řeknu Ti pravdu, deníčku, a válí si šunký, dostávají' velký Nemají pravdu, tedy alespoň ne

Řeknu Ti jednu věc, mám zrovna já mám být ten první, by mě zruinovala. Není tak nejhorší pravda je lepší než ta copak si ji můžu dovolit, vždyť mám tu hypotéku...

Teď jdu spát, zítra mám schůzku s novináři a musím ještě vymyslet, na koho to hodím tentokrát, proč mám být zrovna já ten, kdo přizná jako jediný svou vlastní chybu, vždyť to se v politice už dávno nedělá.

Tak dobrou noc a snad zítra.

Češi si stěžují „Politici jen tak sedí prachy a vůbec nic nedělají!“ úplnou pravdu.

prestat lhát? Fajn, ale proč já mám tu hypotéku a ta pravda pěkná, bohužel. Říká se: „I ta nejlepší lež,“ a le

RNDr. Jindra Petáková

Tomáš Zajíček, 6.O

„Pepo, kolik?“ otáčím se dozadu na svého spolužáka. „Pár vteřin!“ zní mi v uších odpověď. S uspokojením se otáčím zpět dopředu. „Jo, přežil jsem hodinu smrti!“ Vyruší mě až slova našeho zkušeného pedagoga: „Tak přesně za 23 vteřin nám bude zvonit... Domácí cvičení – sbírka úloh Petáková od strany 23, úlohy: 25 celé, 34 celé, 37 celé, 38 a-n, 39 celé. Opakuji: sbírka úloh Petáková od strany 23, úlohy: 25 celé, 34 celé, 37 celé, 38 a-n, 39 celé.“ Po těchto slovech klesá moje nálada vždy na mínus 273,15 stupňů Celsiovy stupnice. A pak že je tato teplota nedosažitelná! Zvoní. Bílý plášť se mihne ve dveřích. Hotovo, konec, vymalováno.

Je jasné, že dnešní dlouhý večer strávím opět s paní Jindrou. S tou Jindrou, která je příčinou špatného spaní tisícovek mladých lidí. S tou Jindrou, kterou nikdo nad dvacet let věku nezná, ale osobám mladším se při vyslovení jejího jména minimálně klepou kolena. Nikdo neví, jak vypadá, ale všichni se jí bojí. Je tak tajemná, že ani Google nedokáže více než nalézt fotku jejího díla a pod ní nápis „I HATE JINDRA PETÁKOVÁ.“ Kdyby žil E. A. Poe, jistě by přehodnotil hlavní postavu ve své básni Havran. Paní Petáková je totiž zaručeně pro navození strachu v naší generaci vhodnější. Mnohem vhodnější.

Je pozdní večer, první máj, večerní máj, je lásky čas... Je tma... Doma jsem sám... A v pokoji jen já a paní Jindra... Skoro by to vypadalo na lásky čas, nebýt toho, že paní Jindra se skládá z modrých desek s čísly a dvou set padesáti stránek hustě popsaných příklady. Nezbyvá nic jiného než s nimi začít bojovat. Moje měření sil s ní vždy končí po dvou hodinách tak, že mi vyjde „šíleně mamutí číslo“, a až po dalších několika vteřinách nalézám odvahu podívat se do výsledků. Moje „šíleně mamutí číslo“ by se podle řešení mělo rovnat jedničce. Samozřejmě že Petáková opět vítězí.

Svoje vítězné tažení si den při hodině domácích úkolů. Je jediný, kdo s ní večera

A taky jsem nebyl Po odečtení bodů za úkol a označení recidiva, se mi v hlavě chmurné myšlenky. A Petákové mě napadají nezaslouží. Kdybych ji bych do ní, že by z ní lítal

Ale ani jedno se mi nesplní, protože zatímco já sedím ve škole a odstraňuji absolutní hodnoty, za což si stejně nic nekoupím, Jindra podřimuje na psacím stole a těší se na další vítěznou bitvu se mnou. Určitě se mi dneska při „úkolové razii“ směla. Víťo. Její hrozný smích dolehl až ke mně.

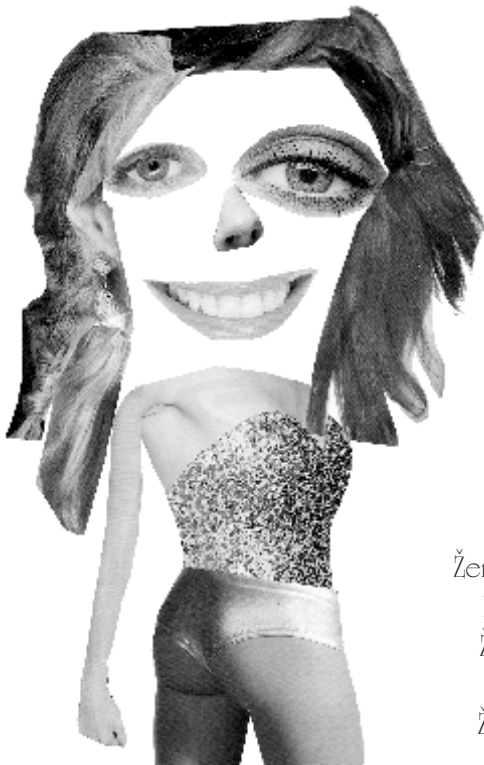
Ale Jindro, já se nikdy, nikdy a nikdy nevzdám. „Domácí cvičení, sbírka Petáková od strany 37: 39 celé, 53 celé, 63 celé, 67 a-ž. Opakuji: sbírka Petáková od strany 37... bla ..., bla... Nebo že bych se přeci jen vzdal?

vychutná dosyta až druhý matematiky při kontrole jasné, že jsem nebyl zápolil.

jediný, kdo prohrál. nesplněný domácí profesora, že to je už honí jen samé na adresu Jindry slova, která si rozhodně měl nyní po ruce, mlátil peří ..., no spíš teda stránky.

protože zatímco já sedím ve

Žena smělá

Tomáš Boháček -3.C

Žena nedostupná bezbranná a smělá
Pořádná či drobná, vědět že
Žena s rukama na prsou jak kříž
Žena s vlasy ze slámy
Žena s krásou bohyně Afrodite
Vědět, že chce tě mít
Ta žena krásná a smělá
Musíš jí dělat to, co by chtěla
Žena se nedá, žena jak víno zralá
Ona by tě chtěla, by se chvěla
Žena moc má, že rozpoutá války
Žena s boky, co by z přátel udělaly soky
Pro ní bys psal slohy, podpaloval stohy
Pln touhy a něhy
Žena jemná a jedna ...

Žena

Jakub Jenč, 3.C

Kráčí na přímce

Λ nespadne

Plus ani se neohlídne

Nesnaží se

Nemusí

Jde elegantně a neodolatelně když

vládne nezájmem

Mnohé steny neb fórky

nebohých mladíků nic neváží

Λ zářivá záře přeskládá atmosféru když žena vejde do místnosti

Kapitulace

Rezignace

Maturita

Klára Mitlenerová, 8.O

Ano, opravdu se chystám psát o maturitě. Vím, že to není příliš originální, ale musíte uznat, že snad o ničem jiném ani psát nemůžu. Vždyť tohle slovo slyším posledních několik měsíců denně, dokonce mě i budí ze sna. No, dobře, přeháním, přesto od zvoleného tématu neupustím. Chtěla bych totiž udělat takovou sondu do života maturity.

Není pravda, že její život trvá pouhých devět měsíců. Začíná to už v primě. Jako jedenáctiletí odcházíme ze základní školy, kde jsme si konečně začínali připadat „velcí“. Jenže přijde rána – na gymnáziu jsme nejmladší, považováni za úplné děti. Naše ega utrpěla, náhle se cítíme důležití asi jako !. Naději na změnu skýtají jen řeči našich profesorů, kteří nás už začínají strašit s Maturitou. Tahle neuchopitelná a nepochopitelná věc čpí těžko definovatelnou hrozbou, tím víc ale zároveň přitahuje. Má příchut' dobrodružství, světa dospělých lidí. Konkrétnější podobu získává jen v unavených tvářích našich nejstarších spolužáků. Ale kdopak by se obával. Sedm let – to je pro teenagera věčnost...

Tahle fáze života Maturity trvá zhruba čtyři roky. Potom se do závěrečných ročníků dostávají naši sourozenci a my nahlížíme Maturitě častěji zavalené knížkami, až nás nezůstanou pohřbeni navždy. Doma, neprobírá nic jiného. Maturita se tím kterou se vyznačuje každá neznámá Naopak – je to slizká rozšklebená hysterie, na kterou je ovšem

Oktáva. Ve skrytu duše jsme ročník studia na gymnáziu minout bez povšimnutí. pozitivum našlo – poprvé nejstarší na škole. Pocitu dává hořkou příchut' rok na škole přináší jen známé, příbuzné, starší či jak se máte, jen se vás na maturitu. Jediní lidé, po časi či včerejším situaci se nacházející neustálým opakováním zcela čtyřicetkrát za sebou řeknete ho máte vyslovit. Jediné, co se večer strávený s Komenským zábavní společníci, že?

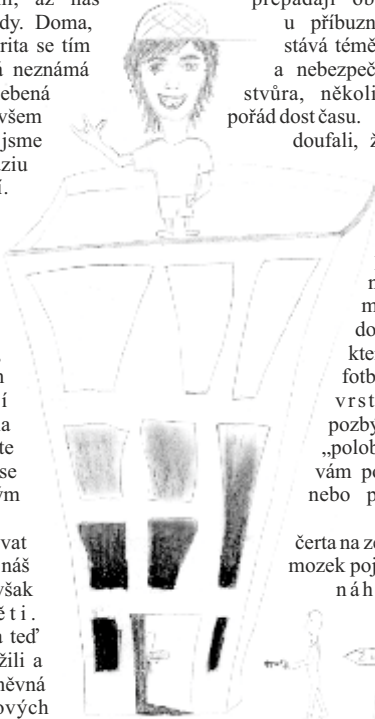
Nebudu ale jen malovat tolik informací nemůže náš a určité dávce sebezapření však rezervy naší paměti. trénink na vysokou školu a teď prázdniny, co jsme kdy zažili a postupně stává pouhá úsměvná při pravidelných červnových rozkoukám na vysoké škole, vyměnili klidně dvě maturity za současné mladším kamarádům, že se učí už od února, a tvrdíme jim, že maturita je fraška. Dávno jsme zapomněli, že sami jsme měli stůl obložený od prosince a kolena se nám přestala klepat až týden po zkoušce.

Co naplat, vyzkoušet si to musíme každý sám. Útěchou a povzbuzením nám může být, že většina lidí odchází s úsměvem nebo alespoň bez slz. Navíc – co je ten jeden den proti osmi rokům, které už máme úspěšně za sebou?

téměř do kuchyně. Vidíme své sestry a bratry čím dál přepadají obavy, zda pod nimi nakonec u příbuzných, u známých – nikde se stává téměř hmatatelnou, svou přitažlivost, a nebezpečná věc, už ale dávno ztratila stvůra, několik měsíců trvající všeobecná pořád dost času.

doufali, že se nám podaří náš poslední zaspát, přeskočit nebo prostě Nevyšlo to. Přesto by se i ve svém životě patřime mezi nadřazenosti a dospělosti ale pocit přestárlosti. Dál už osmý nepřijemnosti – všechny vaše mladší kamarády přestalo zajímat, donekonečna vypytávají na školu a kteří jsou schopni se s vámi bavit o fotbalovém zápase, jsou vaši ve stejné vrstevníci. Slovo „maturita“ pozbývá smyslu, je to, jako když si „polobotka“. Kroutí se vám pusa, když vám pod ním vybaví, je další nedělní nebo prokaryotními buňkami. Velmi

čerta na zeď. Sice nám nejdřív připadalo, že mozek pojmout, po úpravě žebříčku hodnot náhle odhalujeme netušené Absolvovali jsme užitečný jsou před námi nejdělní zažijeme... Z Maturity se historka pro pobavení přátel dýchancích. Jen se trochu dušujeme se, že bychom zkoušky. Smějeme se svým

Seznam autorů:

Boháček Tomáš	3.C
Brych Jakub	3.C
Frumarová Barbora	5.O
Hladík Ivan	3.C
Jenč Jakub	3.C
Kopal Michal	2.O
Lhořan Miroslav	8.O
Marková Jana	4.C
Mitlenerová Klára	8.O
Nguyen Hai Hong Ly	2.O
Němečková Barbora	3.C
Niklová Petra	5.O
Rodová Michaela	7.O
Syrová Kateřina	2.O
Syrová Kristýna	4.C
Tomášů Monika	7.O
Trepáková Aneta	3.C
Trunečková Johana	4.B
Uhrová Denisa	3.C
Veselá Veronika	5.O
Winterová Barbora	5.O
Zajíček Tomáš	6.O
Zimmerhagl tomáš	6.O
Piktorová Jazmína	6.A Gymnázium Pezinok
Zmajkovičová Monika	3.B Gymnázium Pezinok

Seznam ilustrátorů:

Brych Ondřej	1.C
Budilová Barbora	7.O
Císařovská Tereza	1.A
Dvořáková Barbora	1.C
Holubář Daniel	7.O
Hradecká Hanka	4.B
Hurt Jan	2.O
Heřmanská Tereza	7.O
Chlístovská Johana	2.A
Chromec Jakub	7.O
Janošcová Anna	1.C
Jůza Jaromír	7.O
Kašík Luboš	8.O
Klárová Karolína	5.O
Klepáč Martin	7.O
Kolář Milan	1.C
Kubátová Anna	5.O
Lhoťan Miroslav	8.O
Líman Petr	1.C
Muschalik David	2.O
Nguyen Hai Hong Ly Lenka	5.O
Niklová Petra	5.O
Nikodém Filip	1.C
Odvárková Anna	3.O
Pavlíček Adam	7.O
Rešlová Petra	1.O
Rýdlová Karolína	1.O
Rýdlová Tereza	3.O
Skála Ondřej	1.O
Svoboda Adam	3.O
Valíček Filip	3.O
Vejvoda David	3.O
Volf Filip	3.O
Vuová Iva	3.O
Winterová Barbora	5.O
Wolf Jan	3.O

Janošková Dana	4.A	Gymnázium Pezínok
Polkorábová Radka	2.A	Gymnázium Pezínok

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

8. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

s podporou Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře